

Politolog Iščenko: VELKÉ RUSKO A ZNIČUJÍCÍ KONSOLIDACE UKRAJINSKÝCH ZOMBIES

- editor007 | 23. května 2024

UKRAJINA / RUSKO: “Když liberálové říkali, že Rusové nejsou jako ostatní národy, že jsou horší, byli jsme rozhořčeni. Jak by mohli být jiní - to je nacismus, všechny národy jsou stejné a lidé mohou být jen dobří a špatní...” - píše ruský politolog a komentátor Rostislav Iščenko v úvodu.

Když vlastenci říkají, že Rusové nejsou jako ostatní národy, že jsou lepší, radujeme se a vzpomínáme na “Мы русские, какой восторг!” (“Jsme Rusové, to je paráda!”) a další přísloví, rčení a jiné okřídlené výroky slavných lidí, aniž bychom si vůbec vzpomněli na nějaký nacismus.

Mimochodem, ještě předtím, než Hitler přesvědčil Němce, že všude kolem žijí Untermenschen (podlidé), které je možné a dokonce nutné zničit, je přesvědčil o jednodušší a zdánlivě neškodné věci - Němci nejsou jako jiné národy, jsou lepší. To ostatní (Křišťálová noc, baráky v Dachau, světová válka, osvětivské pece, plán Ost a konference ve Wannsee) přišlo později. Ale všechno to začalo neškodným chvástáním, z něhož vyrostla představa Němců o sobě samých jako o Übermenschen, panské rase, které je dovoleno vše.

Pochválit se samozřejmě není hřích, ale člověk by se tím neměl nechat unést a neměl by zapomínat na sebeironii. Jinak se může rychle stát, že se „prochlubí“ až k vybagrovanému moři, navršeným horám, postaveným pyramidám, či k místu narození Krista a národní státností, která údajně vznikla před milionem let.*) Precedens máme na dosah ruky.

Když už mluvíme o precedentu. Ukrajina vzdoruje bez ohledu na naprostou bezvýhodnost své situace, s obrovskými problémy na frontách. To znamená, že v něco doufá. A doufá tak vroucně, že veškeré snahy domácí vojenské propagandy rozkolísat téma: “Zelenskyj je nelegitimní a vy za něj umíráte” - nezabírají.

Nedávno se opět objevil v síti videoklip: ukrajinský voják natáčí na telefon a zveřejňuje na síti své pozice zcela rozbité ruským dělostřelectvem, dodatečně “ozdobené” třemi mrtvolami svých “pobratimů” a vypráví srdceryvný příběh o tom, jak čtyři z nich před dvěma či třemi dny odchytili důstojníci TCC a před několika hodinami se objevili zde (na frontové linii). Ruské vojáky nestihli ani spatřit, protože přilétly ruské granáty, tři z nich zabily, a on zůstal poslední a (sic!) říká: “Nevím, co mám dělat. Odvedou mě odsud?”

Všimli jste si? Byl násilím odveden na frontu (nebyl to dobrovolník - byl to únikář chycený na ulici). Nemá žádný výcvik, je jakž-takž oblečen, ozbrojen a okamžitě přiveden na pozici, kde nejsou žádní velitelé, nikdo, kdo by znal terén a bojovou situaci, ale jen oni čtyři, kteří byli odveleni na frontu prakticky přímo z domácí postele. Uvědomuje si, že je tam přivezli na jatka, a tak vlastně natáčí video na rozloučenou - jeho kamarádi, s nimiž se ještě ani nestačil pořádně seznámit, jsou už mrtví. Takové jednání jeho nadřízených se mu nelíbí. Ale myšlenka na to, že by se vzdal, ho nenapadne. Na nějaký odpor proti jednání úřadů nemá ani pomyslení. Je nespokojený s nesmyslnou smrti svých kamarádů, ale svůj vlastní osud přijímá bez reptání.

A takových je většina. Jsou to ti, kteří nyní drží frontu. Motivovaní nacisté nebo alespoň zkušení,

vycvičení "hrdinové ATO" padli v komerčním množství na polích letní a podzimní "protiofenzívy" v loňském roce. Ty, kteří přežili, se snaží držet v bezpečí, protože jsou to právě oni, kdo armádu nějakým způsobem stmelují a v některých případech dávají odporu smysl.

Pseudonacistické brigády, jež nyní Ukrajina vrhá na udržení frontové linie, jsou téměř ze sta procent tvořeny stejnými násilně mobilizovanými muži. Ojedinelé přeživší kádry (včetně těch, které byly zajaty v Mariupolu a poté vyměněny) jsou většinou daleko od frontové linie.

Ukrajina teď sází na konsolidaci společnosti válčící země. A tato konsolidace skutečně obecně probíhá. Konsolidovala se nejen ruská společnost - konsolidoval se i nepřítel. Protože lidé mohou být jen dobří či zlí - a národy, lid, společnost reagují v podobných situacích stejně.

Jistě, Ukrajinci nemají takovou autoritativní moc, jaká je v Rusku - Zelenského rádi nemají. Nejenže obecně nechtějí bojovat (a kdo by chtěl, kromě těch vzácných lidí, pro něž je válka život?), ale snaží se vyhnout i mobilizaci - na rozdíl od Rusů, kteří se hromadně hlásí jako dobrovolníci. Na frontě je rozhořčuje jednání vojenského velení, jež je posílá na jistá jatka. Ale ve společnosti převládá myšlenka, že vlast je třeba bránit, a během války nelze odporovat autoritám - to by byla zrada.

Můžete se jim smát, můžete se jim divit, můžete jimi dokonce opovrhovat, kreslit karikatury a vyprávět vtipy - to jsou nevyhnutelní průvodci každé konfrontace, uspokojující nevyzpytatelný vkus mas. Ale tato konsolidace a z ní vyplývající akce ukrajinské společnosti působící jako jeden organismus se staly nejen vojenskými, ale i politickými faktory. Jsou základem celé strategie nejen kyjevského režimu, ale také, což je mnohem horší, jeho západních patronů - hlavních beneficentů války.

Zneuznaný ukrajinský generál Sergej Krivonos v rozhovoru pro Porošenkův kanál *Direct* řekl Ukrajincům nedávno to, o čem v Rusku píšu už dlouho: "V této fázi ještě není blok NATO připraven na válku s Ruskem. Je třeba nastartovat ekonomiku, připravit potřebný počet vojáků pro každý případ. Pak bude možné, řekněme, aktivněji provokovat. Oni se snaží věci protahovat. Na úkor Ukrajiny."

Naprosto správné zhodnocení situace. I já se domnívám, že USA a jejich spojenci z řad západoevropských elit se nevzdají, ať je výsledek bojů na Ukrajině jakýkoliv. Zoufalý odpor ukrajinských ozbrojených sil, jež udržují režim v agónii tím, že likvidují vlastní lidi, je však pro ně výhodný, protože jim získává čas na přípravu.

Podle vlastních slov doufají, že se připraví na přímou konfrontaci s Ruskem do roku 2025-27 (průměrné datum je 2026). Tento proces se snaží co nejvíce urychlit. Proto je pro Rusko důležité skoncovat s Ukrajinou čím dříve, tím lépe, nejpozději však do konce tohoto roku nebo začátkem roku příštího. Čím dříve skončíme s Ukrajinou, tím delší bude pauza, kterou bude muset Západ vyplnit nevojenskou aktivitou. Tím pravděpodobnější bude, že alternativní elity Západu využijí situace ke změně mocenského a politického kurzu alespoň v několika zemích. Tím pravděpodobnější bude, že Západ bude rozptýlen konfrontací s Čínou v Tichém oceánu. V souladu s tím se bude zvyšovat pravděpodobnost, že Západ bude muset opustit myšlenku přímé konfrontace s Ruskem.

Rusko však není všemocné. Pokud Zelenskyj dokáže v příštích měsících poslat na frontu až půl milionu mobilizovaných vojáků, budou muset být zabiti dříve, než se ruské ozbrojené síly přesunou dostatečně hluboko na Ukrajinu, aby tam vytvořily krizovou situaci. A zatímco budou tito vojáci zabíjeni, jejich řady budou doplňovány novými várkami mobilizovaných a souběžně se bude připravovat nová ukrajinská armáda a západní kontingenty na její podporu.

Právě díky využití konsolidace společnosti, která nutí Ukrajince umírat s lumíkovským nadšením (za

zájmy USA, i když si myslí, že za svou vlast), vypracovali Američané a kyjevský režim kanibalskou, ale potenciálně účinnou strategii. Chtějí si zopakovat rok 2023 v opačném gardu. Jenom místo opevněných linií budou ruská útočná uskupení unavována statisíci (a možná i milionem) nových ukrajinských mrtvol.

Kyjev se snaží využít právě k tomuto účelu již mnohokrát zničené brigády, jež udržují frontu na levém břehu, proto je znovu a znovu doplňuje personálem z nově mobilizovaných- nevyčvičených. Na pravém břehu se kyjevské orgány snaží, aby zůstalo zachováno co nejvíce starých brigád, které nepřišly v bojích o své vybavení a vycvičený personál, a doplňují je nově zformovanými brigádami.

Když ukrajinské TCC šíří informace o tom, že dobrovolníci mají vynikající šanci dostat se na relativně dobré místo a že ti, kteří jsou mobilizováni silou, mají zaručeno, že půjdou na frontu, nelžou. Malý počet motivovaných dobrovolníků, kteří stále do TCC přicházejí, se využívá k vytváření nových jednotek a doplňování těch brigád, které se podařilo vyvést z fronty v relativně slušném stavu.

Mobilizovaní jsou hnáni na smrt v celých ešelonech, takže ruské tanky doslova prokluzují na jejich tělech. Na frontu jsou posílány i síly Budanovovy GUR, různé policejní speciální prapory, brigády TRO (teritoriální obrany) a také jednotky a útvary vytvořené z mobilizovaných na základě starých zničených nacistických brigád a praporů.

Jinými slovy, síly, které nejsou schopny účinně čelit ruské ofenzívě, ať už proto, že nejsou dostatečně motivovány a mají nízkou morálku, nebo proto, že nejsou vybaveny dělostřelectvem a těžkou technikou (jako jednotky GUR, pro které poté, co Rusko začalo vytlačovat ukrajinskou armádu od hranic, prostě nezbyly v jejich profilu žádné úkoly), jsou hnány do záhuby. Současně se Kyjev snaží vytvořit za Dněprem páteř nové svěží armády, která by měla čelit na rozhraní jedné z nejvodnatějších řek v Evropě ruským vojskům, vyčerpaným dlouhými boji po porážce levobřežního uskupení ukrajinské armády.

Čas, který je získáván díky mobilizovaným Ukrajincům, kteří umírají v tržních počtech, potřebuje Západ k tomu, aby sehnal vybavení a munici pro tuto novou armádu a vytvořil více či méně velký expediční sbor. Kyjev očekává, že jeho nová armáda a expediční síly Západu budou schopny zastavit ruskou ofenzívu u Dněpru, načež do ní vtáhnou pobaltské státy, které se staly v poslední době mimořádně odvážnými, stejně jako Poláky, a po nich to budou Rumuni a Moldavané. Tím by měla vzniknout zcela jiná vojensko-politická situace, a to jak z hlediska zapojení Západu, tak z hlediska délky fronty a počtu vojsk na ní.

Myslím, že kyjevští politici se rovněž dohodli se Západem nebo alespoň dostali pozitivní signály, že po oficiálním nástupu pravidelných jednotek evropských zemí na Ukrajinu zahájí EU nucenou mobilizaci ukrajinských uprchlíků (kterých je nejméně jeden a půl milionu schopných služby). Bylo by totiž absurdní posílat západní armády na frontu, aniž by se pokusily donutit k boji Ukrajince, kteří uprchli do Evropy.

Dokud bude konsolidovaná ukrajinská společnost ochotna nekompromisně umírat za americké zájmy, budou USA a proameričtí evropští a ukrajinští politici doufat, že miliony mrtvých jim získají dostatek času na to, aby se situace na frontě dostala do vzájemně zablokované pozice a následně do mírového příměří podle korejského scénáře (o kterém se nyní na Západě v souvislosti s Ukrajinou hodně mluví).

Jelikož si Rusko nemůže dovolit rychlou ofenzívu bez ohledu na ztráty, nezbyvá mu než zabíjet mobilizované Ukrajince rychleji, než je dokáže režim nahradit. Tempo zneškodnění nových rekrutů se musí zvyšovat. A to se nyní skutečně děje. Ukrajina ztrácí v některých dnech až 2 000 lidí.

Úkol bude možné považovat za splněný, až Kyjev začne denně ztrácet na frontě nejméně 5 000 lidí jen v počtu zabitých. Taková výše ztrát zaručeně zničí ukrajinsko-americkou strategii založenou na zavalování ruské ofenzivy mrtvolami. Těla dojdou příliš rychle.

Jak je vidět, národy jednají za podobných okolností podobně. Ale stejné akce nevedou vždy ke stejným výsledkům. Ruská konsolidace vede k vítězství ne proto, že by se Rusové konsolidovali nějakým zvláštním způsobem, ale proto, že Rusko je tisícileté impérium se zkušenostmi velmoci, která prováděla a nyní opět provádí globální politiku, a proto umí jednat ve vlastním zájmu, přesně kalkulovat s časem a příležitostmi.

Ukrajinská konsolidace vede k likvidaci Ukrajinců jako neúplně zformovaného národa, protože Ukrajinci - bez jakékoliv seriózní reálné zkušenosti s vlastní státností - začali provádět "národní politiku" ještě před definitivním zformováním národa. Nedokázali realizovat vlastní státní zájmy a zůstali pouze na úrovni "anti-Ruska" - tedy ve skutečnosti jakési vzpurné separatistické provincie. V důsledku toho přijali americké zájmy za své a nikomu není a nebude líto cizích hlav, připravených zemřít za cizí zájmy.

Mimochodem, to platí i pro Evropany (zejména pro ty východoevropské).

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika

[ZDROJ](#)